

Professor Oezy Beuk zoekt een schat

'Ik ga maar eens weer op zoek', zegt professor Oezy Beuk.

Hij is een beroemde professor aan de Afvaluniversiteit in Amsterdam.

Iedere dag snuffelt hij in oude rommel op straat.

'Misschien vind ik vandaag iets bijzonders. Oude munten, een schatkistje, een oude landkaart. Daar kan ik weer onderzoek mee doen.'

Met handschoenen aan graait hij in een berg dozen, kapotte schilderijen en oude kleren. Veel vindt hij vandaag niet. Net als hij naar huis wil gaan, valt zijn oog op een groene fles.

'Wacht eens even! Ik geloof dat ik hier iets heb!' roept hij enthousiast.

Moeizaam peutert hij een opgevouwen stuk oud geel papier uit de fles.

Hij vouwt het papier open. Er staan letters op.

Professor Oezy begint hardop te lezen.

'Geheim bericht. Schat in Hindeloopen verdwenen. Zoek naar borden'.

Schat in Hindeloopen? denkt hij. Waar ligt Hindeloopen? Thuis zoekt hij de plek op. 'Aan het IJselmeer. Waar zijn mijn autosleutels!' De professor is een rommelpot. Gelukkig kan hij na een poosje op pad in zijn plofautootje.

In Hindeloopen stapt hij haastig uit. Hy graait in zijn zak. 'Waar heb ik dat briefje met aanwijzingen gelaten?' broemt hij. Hij keert al zijn zakken om.

Geen briefje!

'O, nog op de tafel thuis!', bedenkt hij plotseling. 'Hoe vind ik nu de schat?

Het had iets te maken met borden. Dat weet ik zeker.'

Er komt een meisje voorbij. 'Zoekt u iets?' vraagt ze. 'Ik zoek een eh...niks', zegt de professor. 'Nou ja, ik zoek borden.' 'In dat winkeltje hebben ze hele leuke borden', lacht het meisje. De professor stuift de winkel in. 'Zijn hier borden?' roept hij gauw. Er zijn borden met Hindelooper bloemetjes.

'Daar kun je toch geen schat mee vinden?' Hij draaft weer naar buiten.

Er komt een vader met een jongetje voorbij. 'Ik zoek borden. Niet om te eten!' roept professor Oezy. De vader wijst naar Museum Hindeloopen.

'Wij gaan vandaag schatzoeken in Hindeloopen', zegt hij. 'De aanwijzingen staan op de borden. In het museum kunnen ze je verder helpen.' Haastig lopen ze naar een bord met een oude brug.

Ik ga echt geen uren lopen om die aanwijzingen te vinden, denkt de professor. Ik verstop me gewoon in het museum. Als de kinderen de schat gevonden hebben, pik ik die lekker in.

De deur van Museum Hindeloopen staat open. Voorzichtig sluipt hij naar binnen. De mevrouw achter de balie is druk aan het bellen. 'Ja, alles is klaar. De kist met de schatten staat in het fluitschip boven.'

'Tref ik het even', fluistert de professor. Hij wipt ongezien de trap op. En wat staat er in het houten fluitschip? Een grote beschilderde kist. Snel doet hij het deksel open. Maar dan komt er iemand de trap op. Gauw, gauw, de kist in.

Uren en uren ligt de professor tussen allemaal pakjes in de kist. Hij durft er niet uit te komen. Eindelijk valt hij in slaap.

Er komen kinderen de trap op. Ze roepen: 'Hier is de schat. In de kist. Gauw open maken.' Ze doen het deksel omhoog en dan wordt het stil. 'Wat een rare schat!' roept een jongetje. 'Dat is de man die op zoek was naar borden', zegt een meisje. 'Hij wil onze schatten stelen'.

De professor schiet omhoog. 'Nee, nee, ik wil jullie schatten niet, hoor', roept hij bang. 'Ik kan het allemaal uitleggen'.

En dan vertelt hij over de fles met het briefje dat hij kwijt is geraakt. Maar dat hij te lui was om zelf de aanwijzingen op de borden op te gaan zoeken, dat vertelt hij er niet bij!

Gelukkig kregen alle kinderen hun verdiende schat. Er was er nog één over en die was voor...de professor.

Riemkje Pitstra